

Dissertatio inauguralis medica de usu myologiae medico ... / [Georg Daniel Bössel].

Contributors

Boessel, Georg Daniel, 1704-
Juncker, Johann, 1679-1759
Universität Halle-Wittenberg.

Publication/Creation

Halae Magdeburgicae : Typis Johannis Christiani Hilligeri, [1730]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/sqmsse87>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA
DE

VSV MYOLOGIAE MEDICO,

QUAM

ANNVENTE NUMINE DIVINO

ATQUE AVCTORITATE GRATIOSÆ FACULTATIS MEDICÆ
IN ALMA REGIA FRIDERICIANA

PRÆSIDE

DN. D. JOANNE JVNCKERO

PROFESSOR. MED. PVBL. ORDINAR.

DOMINO PATRONO, PRÆCEPTORE AC PROMOTORE SVO
OMNI HONORIS CVLTV PROSEQVENDO

PRO GRADV DOCTORIS

SVMMISQVE IN MEDICINA HONORIBVS ET PRIVILEGIIS
DOCTORALIBVS LEGITIME IMPETRANDIS
HORIS LOCOQVE CONSVBETIS

ANNO, MDCCXXX. D. JUNII.

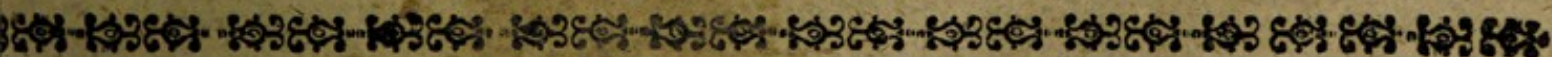
PVBLICÆ DISQVISIONI

SVBMITTET,

AVCTOR RESPONDENS

GEORGIVS DANIEL BOESSEL

HENNEBERGICO-SVHLANVS.

HALÆ MAGDEBVRGICÆ

TYPIS IOHANNIS CHRISTIANI HILLIGERI, ACAD. TYPOGR.

DISSERTATIO IN ANATOMIA MEDICA
DE

SV MYOLOGIA MEDICO

OPUS

ANNVENTE IN VITAE DIVINO

QUE ANATOMIA GRATIA A FACULTATE MEDICA

IN ALMA REGIA FRIDERICIANA

PRÆSTATA

D. JOHANNES IVACKERO

PROFESSOR. MED. PUBL. ORDINAR.

DOMINO PATRONO, PRÆCEPTORI AC THESAURARIO

OMNI HONORIS CUNCT. PROSEQUIENDO

PRO GRADU DOCTORIS

AMMISSE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS

DOCTORALIBUS LEGITIME IMPETRANDIS

HONORIS, LOCORUM, CONSUE

KNOWLEDGE D. JOHANNES

IVACKERO

PRÆSTATA

AVCTOR RESPONSORII

GEORGIVS DANIEL BOESSEL

PRÆSTATA

SV MYOLOGIA

ANAT. MAGDERBACENSIS

SV MYOLOGIA - CHRISTIANI. FRIDERICI. ACADE. THESAUR.

VIRIS
CONSVLTISSIMIS, AMPLISSIMIS
DOMINIS
DOMINO
IO. THOMASIO
HOFFMANNNO

SACR. REG. DAN. MAIESTAT. CONSE-
LIARIO IVSTITIÆ SPECTA-
TISSIMO &c.

VT ET

VT ET

DOMINO

IO. VOLCKMARO
HOFFMANNO

SACR. REG. DAN. MAIESTAT. CONSI-
LIARIO IUSTITIÆ SPECTA-
TISSIMO &c.

DOMINIS FAVORIBVS ET
AVVNCVLIS SVIS

Hanc dissertationem inauguralem in tessera
gratissimi animi dare debuit, voluit

AVCTOR.

PRÆFATIO.

Quum Medicorum multi id sibi persuasum habeant, quod illa anatomix pars, quæ *myologia* audit, chirurgicis tantum usibus iuserviat, eamque ob causam Medicis scitu non adeo necessaria judicanda sit: facile inde ratio potest pervideri, cur vel nullam vel pauciorum tantum huic scientiæ percolendæ operam plurimi impendant. Verum enim vero licet minime dissimulemus, myologiam, si usum medicum respiciamus, omnino *splanchnologia*, *angiologia* & *nevrologia* esse inferiorem: asseverare tamen non dubitamus, quod cognitio hujus anatomicæ partis Medico perquam sit necessaria. Quemadmodum enim universa doctrina de *motu tonico*, *voluntario* & *respirationis* huic potissimum fundamento innititur: ita is, qui vel mediocri judicio præditus est, facile perspiciet, penitiorem musculorum cognitionem in re

medica, ampliorem, quam vulgo creditur, conferre utilitatem. Quumque hac de re in dissertatione nostra inaugurali ex instituto agere susceperimus, DEI T. O. M. auxilium imploramus, ut conamini nostro binigne assistere atque necessarias vires suppeditare velit, quo omnia in ipsius honorem & proximi commodum dirigantur.

§. I.

DE usu myologiæ medico acturi singulas medicinæ partes percurremus, & primum quidem usum physiologicum, deinde pathologicum, & denique therapeuticum pervestigabimus.

§. II.

De myologiæ definitione non est, quod adeo solliciti simus; cum vel tyronibus medicinæ notum sit, esse illam cognitionem musculorum nominum, structurarum, situs & usus. Eadem ratione de musculis constat, quod sint compages fibrarum tam carnosarum, quam tendinosarum, quæ membrana obvolutæ, & omnis generis vasis præditæ, motui tonico & voluntario præcipue inserviant.

§. III.

Omnia autem prædicata, quæ in hac definitione musculis tribuimus, sensibus adeo obvia sunt, ut superfluum esse censeamus, singula illius membra prolixis demonstrationibus explicare. Et licet motus tonicus secundum naturam in crassos sensus non cadat: tantum tamen abest, ut de illo hodie quis facile

cile dubitet, ut jam priscis temporibus de tensione, tono & robore partium dictum fuerit. *conf. Hippocrat. L. de locis in homine.*

§. IV.

Nostra ætate de hac re præcipue exposuit *illustis Stahlius in dissertationibus de motu tonico vitali, de motu progressivo sanguinis, de æstu maris microcosmici, de motibus humorum spasmodicis*, atque in his omnibus amplissimum usum, quem motus hic tonicus ad corporis conservationem confert, explanando illustravit. Eo autem redeunt summa capita, quod beneficio illius progressio sanguinis, augendo ejus calorem & tenuitatem, promoveatur, fluxus e vasis minoribus in majora facilitetur, stagnationes & stases avertantur, humores modo parciore, modo copiosiore quantitate ad certas partes, variando gradum, admittantur, secretioncs atque excretioncs adjuventur, & solidis denique partibus robor atque exquisita sensatio adferatur.

§. V.

Qui vero salutare usus & effectus motui tonico tribuuntur, sine cognitione structuræ musculorum fibrosæ explicari nequeunt. Quando enim sanguis per minutissima musculorum spatia transprimitur, tum at tenuatio illius immediate contingit. Unde primus usus physiologicus, quem myologia in medicinam transfert, *in motu tonico* quærendus est. Ab hujus enim justâ administratione non exiguum sanitatis conservandæ momentum dependet; id quod præcedente paragra-
pho paucis lineis descripsimus.

Quemadmodum autem motus tonicus cum motu voluntario magnam habet affinitatem : ita alter usus physiologicus, quem ex myologia petimus, in hoc *motu voluntario* consistit. Ad quem vegete exercendum partes musculosæ, ceu necessarium instrumentum, præcipue concurrunt. Motus enim per nervos communicatur cum musculis, qui per extremitates suas partibus infixi solidioribus, varie se constringendo, secundum voluntatem nostram commoventur. Quam insignia autem sanitatis commoda in corpus nostrum redundent, quando motus ille voluntarius legitime administratur, experientia loquitur toto die in iis, qui laboribus sunt adfueti. Dum enim membra corporis modo extenduntur, modo contrahuntur, solidæ quidem partes redduntur firmiores & ad motum robustiores; fluidæ autem, transeundo per illas, fluxiliores fiunt, heterogenea in illis absterguntur, & licet sub fortiore sui motu graviter conquassatæ copiosius resolvantur & eo ipso copiosiores in illis impuritates generentur, secretiones tamen & excretiones, quæ per eundem motum voluntarium optime promoventur, omnes hasce noxas e corpore proscribunt. Unde si rem justius æstimemus, elucet, quod motus voluntarius non tantum omnia ea, quæ de *motu tonico* prædicavimus, longe efficacius præstet; verum etiam brevi temporis spatio plus efficere possit, quam quidem motus tonicus, qui est ordinatus & sibi relictus, post longas demum intersectiones. Siquis igitur myologus conceptum

ceptum clarum de motu partium solidarum ejusque usu medico sibi vult formare is non solum structuram, sed & situm originem & insertionem musculorum perspectam sibi reddat.

§. VII.

Tertius usus physiologicus, quem myologiæ assignamus, positus est in *respiratione*; quam nemo penetrare potest, qui situm & usum musculorum huic intervenientium non novit. Et licet hic particularis tantum videatur, dum soli illi muscoli, qui thoracem vel dilatant, vel constringunt, hic adhibentur; usus tamen in universum corpus inde redundat. Quo magis enim viget tonus partium, quæ respirationi inserviunt, eo magis circuitus humorum promoveatur, sanguis floridior ac tenuior redditur, & multi alii usus obtinentur. E quibus satis illucescit, quod myologiæ usus physiologicus sit amplissimus, quodque huius anatomicæ partis cognitio & penitior consideratio omnibus artis filiis commendari omnino mereatur.

§. VIII.

Perspecto usu myologiæ *physiologico* ordine ducimur ad *pathologiam*, ut inquiramus in illos usus, quos in hac medicinæ parte myologia suppeditare possit. Atque in hunc finem primum *causas*, quibus musculorum morbi innituntur, evolvemus; deinde *signa* horum morborum diagnostica indicabimus; & denique *prognosin* eorundem formandam suscipiemus.

§. IX.

Quemadmodum autem in parte *physiologica* demonstravimus, musculos esse instrumentum motus *tonici, voluntarii & respirationis*, atque omnes hosce motus ad circulum sanguinis promovendum quam maxime esse necessarios: ita quivis facile dijudicare poterit, quod horum motuum turbatio ad sanitatem lædendam & varios morbos inferendos primaria causa existat.

§. X.

Unde si *motus tonicus constrictione* sua excedit; id quod in *spasmodis* observamus: tum motus voluntarius impeditur & affectus rheumatici atque arthritici introducuntur. Præterea circulus sanguinis ob musculos nimis constrictos impeditur procedit. Constrictione enim musculorum excedente & diu continuante pori partium nimium angustantur, atque humorum aditus præcluditur. Quod, licet parti affectæ detrimentum non adeo subitaneum adferat: progrediente tamen tempore aridura illius metuenda est. Nam præcluso sanguinis adfluxu particulæ nutritives sufficienter distribui & membro afflicto applicari non possunt:

§. XI.

Quando autem motus ille *tonicus constrictione & relaxatione* alternando excedit; quale quid in *convulsionibus* fieri solet: tum eadem ferme damna producuntur. Primum enim per constrictiones illas adeo vehementes & frequentes sanguis tam in musculis contentus, quam per venas ad cor refluens, adeo impelli-

pellitur, ut systolen & diastolen augendo pulsum in *convulsionibus* perturbatum & acceleratum efficiant. Deinde motus *voluntarius* in hisce *convulsivis* affectibus manifesto impeditur. Motuum enim vehementia efficitur, ut ne adstantes quidem, ne dum ægro-
tantes, huic impulsui resistere valeant. Huic tandem accedit, quod mentis alienatio cum convulsio-
nibus sæpius conspiret, atque afflicti voluntatis im-
potes reddantur.

§. XII.

Contra si musculorum tonus *deficiendo* peccet; id quod in affectibus *paralyticis*, *hemiplegicis*, *apople-
cticis* & aliis contingit: tum omnia in contrarium
ruunt. Sicut enim in præcedentibus paragraphis
monstravimus, motum musculorum tonicum per-
petua fibrarum constrictione & relaxatione multum
conferre ad sanguinis circulum promovendum: ita
non possunt non variæ humorum stagnationes & sta-
ses oboriri, quam primum musculares illæ fibræ hoc
suo officio non magis funguntur. Præter autem
damnum, quod circulus humorum inde capit (dum
sanguis pulsu cordis in musculos impulsus non pro-
pellitur) motus etiam voluntarius, ob allegatam su-
perius connexionem, in membris affectis sufflami-
natur.

§. XIII.

Longe vero majora pericula oriuntur, si muscu-
li illi, qui *respirationi* inserviunt, tono suo privantur.
Hac enim ratione neque thorax dilatari, neque aër
pulmones expandere, neque cum sanguine, qui in il-
lis

lis continetur, necessarium impulsu communicare potest. Unde circulus humorum interrumpitur, & mors presso pede succedit.

§. XIV.

Hæc de *causis* morborum, quia musculorum vitiis dependent, sufficiant. Quod ad *diagnosin* illorum pathematum attinet: horum quorundam signa ita quidem sunt manifesta, ut vel a vulgo dijudicari & discerni possint e. g. in *epilepsia* & *tetano*, ubi omnes propemodum musculi simul afficiuntur; in *emprosthotono*, in quo flexores capitis & femorum solum laborant; in *opisthotono*, ubi horum antagonista tantum intenduntur; in *podagra* & *chiragra*, in quibus modo extensores, modo flexores horum artuum affliguntur: Medicus autem accuratiore myologiæ cognitione instructus conceptum & planiorem & certiore formare sibi potest de causa formali non solum horum, sed etiam reliquorum morborum, qui cogniti sunt difficiliores. Quum enim unicus tantum musculus officio suo excederet, magnopere dubitarem, num veram morbi cognitionem & symptomatum nexum quispiam alius penetraret, quam qui myologiam satis haberet perspectam.

§. XV.

Hæc ut exemplo quodam illustremus, in medium proferemus affectum rheumaticum, qui in regione dorsi lumbari sedem suam habet, & humeri partem superiorem sæpius in consensum trahit, quando brachium retro - deorsum movetur, cuius phænomeni & dolorum conspirationis diagnosticam rationem

nemo

nemo reddere poterit, quam qui e myologia perspectum habet, quod *latissimus dorsi musculus*, qui ab aliquibus *aniscalptor* appellatur, & cujus principium tendinosum ab osse ilii provenit, osse humeri non longe infra ejus caput inseratur: *conf. Verheyen. anatom. Tr. VI. cap. I. de musculis.*

§. XVI.

Quam sæpius autem in diagnosi horum morborum errores committantur ab iis, qui myologiæ studium neglexerunt, experientia testatur. Confirmationis loco sequens casus allegari meretur: Adficiebatur matrona quædam obliqua capitis inclinatione, ita, ut mentum humero ferme alteri perpetuo incumberet. Hic alii luxationem colli, alii alias læsiones crassissime errando accusabant. Quum vero *Celeb. D.D. Winslavy* in consilium vocaretur, atque hic paralyfin musculi alterius *sterno-mastoidei* mox observaret, omnis hac de re dissensus auferebatur.

§. XVII.

Occurrunt in pathologia adhuc multæ morborum species, in quibus myologia certiolem reddidit diagnofin, poftquam alii varios errores in detegenda illorum morborum caufa formali commiferant. e. g. catarrhus fuffocativus, afthma fpafmicum, excrementorum tam alvi quam veficæ involuntaria dejectio, paralyfis particularis linguæ, pharyngis, palpebrarum, ftrabismus, prolapsus uvulæ. &c. Ratione diagnoſeos igitur myologia etiam excoli meretur.

§. XVIII.

Ante autem, quam usum *diagnosticum*, quem myologia adfert, obfignemus, id unicum adhuc monere liceat, quod musculorum abdominis contractio naturalis duritiem morbosam interdum mentiri possit & soleat, qua de re *Celeb. D. D. Winslavi in Actis Regiæ Acad. Scientiarum* conferri meretur. Dum enim illi in capitis & trunci anteriori atque obliqua erectione cooperantur; tum ejusmodi durities, quam naturalem vocare possemus, inde exoritur, quæ, nisi maturum judicium adhiberetur, pro morbo abdominis nobis imponere posset. Contingit autem hoc sequenti ratione: Hominis supine jacentis caput quando erigitur, fit hoc per musculos *sterno-mastoideos*, qui pro hoc munere requirunt sterni depressionem, per musculos abdominis rectos, in os pubis desinentes, peragendam: per hanc autem musculorum contractionem talis abdominis durities inducitur, quæ, si tangeretur a myologiæ inscio, facile pro morbosa afflictione posset reputari. Atque hic error facilius adhuc committi potest in erectione totius trunci, sicut enim truncus capite ponderosior est: ita etiam muscoli majori vi tum sunt contrahendi; quæ majoris intensiōis differentia ab eo facile potest observari, qui lecto incumbens solum caput primum erigit, & brevi post totum truncum; ubi augmentum contractionis, si palmam abdominis musculis applicaverit, manifesto persentiscet.

§. XIX.

§. XIX.

Huc etiam conferre adhuc videntur obliqui abdominis muscoli, quorum tendines in linea alba ita concurrunt, ut obliquus internus finistri lateris cum obliquo externo dextri lateris, & vice versa, musculos quasi digastricos constituent; qui si omnes se contrahant, truncus neque ad dextram neque ad sinistram vacillat, sed erigitur, & sub hac erectione durities abdominis naturalis a præternaturali discernenda efformatur.

§. XX.

Discretionem hac opus est in universo mali hypochondriaco - hysterici apparatu. Quum enim simplicior hujus morbi conditio ab induratione viscerum adhuc libera sit; malum autem gravius & ad certum viscus jam quasi determinatum infarctus suos scirrhosos durities palpabili sæpius prodat: tum Medicus in diagnosi falli posset, nisi duritiem naturalem, ex actione musculorum abdominis sub erectione capitis & trunci proveniente, a præternaturali discernere valeret.

§. XXI.

Non tacendum est hoc loco, quod ejusmodi phænomenon in puerperarum abdomine, naturaliter tenso, diagnosin fallere & pro infarctu vel scirrho uteri Medico imponere possit. Licet enim frequentior sit in illis durities morbosa per lochiorum ataxiam & aliorum symptomatum complicationem: dantur tamen etiam casus, qui statum periculosiorem

rem simulant, & in quibus durities abdominis naturalis conspirans, majorem, quam par est, timorem injicere potest.

§. XXII.

Tandem hanc de duritie abdominis naturali materiam finiendam putamus per historiam illam, quam laudatus *Winslawn* enarravit, videlicet factum esse, ut Medicus in ægroto suo, febre acuta laborante, abdomen tactu valde durum observans consilium a se petiisset. Quum vero ipse abdomen tangens illud molle offendisset, & postea per erectionem capitis duritiem illam toties revocasset, quoties voluisset: tum Medicum ordinarium, erroris sui convictum, differentiam duritie abdominis, quæ est secundum & præternaturam addidicisse.

§. XXIII.

Itaque ne in diagnosi morborum abdominis in eandem charybdim incidamus, sed duritiem naturalem a morbosa distinguere possimus, necesse est, ut ægrotus tranquillus sit, & minime caput suum erigere conetur. Tum enim muscoli abdominis manent in quiete & molles, ac Medico in diagnosi morborum non sunt impedimento. Quæ cautela, licet levior videatur, neglecta tamen ansam dat ad frequentes errores. Quis enim nescit ægrotos esse inquietos, suspicaces, atque ad omnia, quæ vel Medicus vel adstantes suscipiunt, erecto capite attentos?

§. XXIV.

§. XXIV.

Quod denique ad illum usum attinet, qui ad formandam feliciorē prognosin e myologia redundat: primum generatim notare convenit, medicinam peccantium motuum longe difficiliorem esse, quam materiārum; exceptis tantummodo læsionibus internis. Deinde sciendum est, morbos, bin motus in defectu peccant, esse periculosiores illis, in quibus motuum exacerbatio contingit. Unde in paralyſi, hemiplexia, apoplexia & catarrho suffocativo exitus sæpe lethales, ii- que præcipites, observantur; cum in morbis, qui exacerbatis motibus oppugnantur, multæ quidem molestiæ & pertinaces dolores occurrant, exitus autem ut plurimum salutaris reperiatur, e. g. in rheumaticis, arthriticis, colicis & convulsivis pathematibus.

§. XXV.

Ad ductum triplicis musculorum usus physiologici, quem priore membro ostendimus, speciatim adhuc nonnulla dicenda sunt. Motus tonicus quando *excedit* & morbos spasticos affert, ariduram tandem in partibus externis producit, dum sanguini arterioso aditum præcludit, adeoque nutrimento partes privat. In partibus autem internis oppletiones, regurgitationes, infarctus, stasis & corruptionem minitantes, efficere solet: Quando autem *deficit* motus tonicus: tum dispiciendum est, num id complete vel incomplete contingat? si mitior est atoniæ gradus, mitior etiam est de illo sententia

tentia & prognosis, *conf. illustr. Alb. Præceptoris mei honoratissimi in Chirurg. cap. de laxitate partium*; fin major, majus periculum merito accusatur.

§. XXVI.

Idem sentiendum est de morbis musculorum, qui *motum voluntarium* impediunt. Licet enim oppo-
nere quis posset, utraque motuum extrema, videli-
cet convulsivos & paralyticos affectus, motum vo-
luntarium supprimentes, non esse præcipitis pericu-
li, quia hic motus remote solum ad circulum san-
guinis concurrat: facile tamen huic responderetur,
propiores mortis causas per remotas illas induci,
nempe stagnationes, stases, & præcipue in cerebri
ventriculis feri vel sanguinis extra vasa eruptiones;
quod *illustris Hoffmannus præceptor ac promotor meus ho-
noratissimus dissertatione de mortis causa* clarius demon-
stravit.

§. XXVII.

Qui vero musculorum morbi *respirationem* suffla-
mine comprimunt, de illis manifestum est, quod
tristes & calamitosi eventus eosdem sæpissime exci-
pere soleant.

§. XXVIII.

Tandem ad usus *therapeuticos*, quos myologia
nobis suppeditat, transeundum erit, atque hic non
quidem multa, attamen multum tribus verbis indi-
cabitur. Primum est, ut notemus errorem illum satis fa-
miliarem, qui in curandis morbis partium tantum flui-
darum rationem habet, solidas autem vel plane negli-
git, vel leviter solum ad illas respiciendum putat: Fieri
autem

autem hoc usitatissime, quivis attentus facile poterit observare. Quid enim frequentius in foro medico occurrit, quam ut in affectibus spasticis, rhevmaticis, arthriticis, & aliis, ubi partes solidæ manifesto afficiuntur, humores potissimum accusemus, atque in illis qualitatem acrem, salinam, nervos irritantem & spasmos efficientem, corrigere allaboremus, æqualem autem motus tonici restorationem, a qua tota fere salus hic dependet, floccipendamus?

§. XXIX.

Quod si vero quispiam opponeret, in spasticis affectibus motum tonicum manifesto jam excedere, adeoque hunc in illis non esse intendendum: huic commendaremus distinctionem, quæ est inter tonum particularem & universalem. Particularis quidem hujus motus exacerbatio in membris spastice afflictis concurrit; unde in his tonum roborare incongruens esset conamen. Universalis autem tonus, qui æqualem humorum distributionem promovet, in spasmodis particularibus tam necessarius est, ut sine illius restoratione quæcunque alia medicatio manca reperiat, & inconstans. Eam ob causam judiciosi practici, dum spasmos per paregorica demulcendos sibi proponunt, tum remedia tonica cum illis solent miscere.

§. XXX.

Non fert quidem instituti nostri ratio, ut de remediis, tonum roborantibus, speciatim dicamus; hoc enim tyrones discunt ex therapia generali: at tamen generatim monere conveniet, quod vel opti-

ma eorum, quæ tonica audiunt, longe legniorem effectum præstent, quam alter ille motus, qui dicitur voluntarius. Hic enim omnium efficacissime partes solidas roborat, eoque ipso discussionem stagnantium humorum promovet, excretiones adjuvat, & spastica pathemata funditus demulcet. Testes hujus asserti omnes illos habemus, qui pathematibus spastico arthriticis & rheumaticis adfecti sunt, & in pharmacia id, quod exoptant, non inveniunt. Ex horum numero in medium proferemus Virum in re litteraria celeberrimum, qui rheumatismo unquam suo multa remedia diu opponebat, id tamen minime impetrabat, ut manu dextra, spastice adfecta, scribere & officio suo perfungi posset. Quum vero Principis negotia hanc moram non ferrent, atque ægrotans de hisce impedimentis non mediocriter sollicitus esset: motus voluntarius, qui per aliquot horas placide instituebatur, universum hoc malum ita solvebat, ut artus spasmis impediti sui juris redderentur. Hac ratione tribus vel sex horis obtinemus, quod tot hebdomadibus per remedia vix ac ne vix impetramus. Partium autem adfectarum conditio illam cautionem imponit, ut propter insignes dolores motus sub initium placide suscipiatur.

§. XXXI.

Alterum, de quo dicendum, quodque pro singulari usu practico e myologia derivandum est, indicat errorem, qui in motus tonici relaxatione committitur. Quamvis enim justissima sit indicatio, ut
in

in membris motus tonici defectu vere laborantibus e.g. in paralyfi & hemiplexia partes solidas immediate roborare studeamus : saltus tamen devii in hac via sæpius committuntur, dum veræ toni defectiones, quæ in genuinis paralyticis affectibus observantur & impotentiam motuum passivam producunt, a spuriiis illis paralytodeis membrorum afflictionibus legitime non distinguuntur. Licet enim hi spurii affectus motum partium impediendo paralyfin mentiantur : est tamen in illis activa magis & rigida fibrarum tensio, quam earum relaxatio accusanda. Unde sane in his contrariis muscutorum afflictionibus myologiæ cognitio tanto magis necessaria est, quanto frequentius illa pathemata in praxi confunduntur & tonica roboratione digna promiscue reputantur.

§. XXXI.

Tertium denique & ultimum, quod de usu muscutorum practico dicendum erit, quodque studium myologiæ quam maxime commendare potest, innititur nexui medicinæ cum chirurgia perpetuo. Sicut enim notissimum est, accuratius anatomix studium a vulgaribus chirurgis non posse expectari, atque per horum inscitiam in dijudicandis & tractandis externarum partium læsionibus gravissime sæpius impingi : ita æquissimum esse censemus, ut id præsidii, quod chirurgis plerumque deest, in Medicis reperiatur. Quam rem ut eo luculentior reddamus & necessitatem studii præcipue myologici ulterius commendemus, sinistros illos eventus, quos
in

in tractura ossis femoris & tibiæ nonnunquam contingere observamus, allegare conveniet. Horum enim causas a levioribus interdum circumstantiis dependere & a chirurgis myologica cognitione satis instructis facile caveri posse, sequentes recentium Anatomicorum observationes, quæ nexum partium musculosarum accuratius docent, manifesto confirmant. Caput hominis jacentis quando erigitur, id fit per musculos sterno-mastoideos, uti superius allegavimus. Hi autem pro munere suo requirunt, ut sternum per musculos abdominis rectos, in os pubis desinentes, deprimatur. Hæc actio musculorum rectorum fieri non potest, nisi deorsum trahatur os pubis per musculos femoris: pro horum autem actione necesse est, ut femur per musculos tibiæ atque hæc musculis infimi pedis & calcanei firmiter tendatur. Quis hic non videt admirandam partium & actionum nostrarum conspirationem, & quis suspicaretur, e levi capitis motu damnum adeo insigne in membra, externa læsione affecta, posse derivari? Cum enim hac ratione partes repositæ facile iterum dimoveri possint: tum dolores, inflammationes, inæquales consolidationes & alia gravia symptomata oriuntur. Quæ cum ita se habeant, excitare sane nos debent ad accuratorem studii myologici per investigationem. Et hæc sunt, quæ de usu myologiæ medico in hac dissertatione exponere constituimus. Veneramur autem summum nostrum creatorem, qui tot admiranda sapientiæ vestigia in rebus creatis exprimere atque in sui laudem & admirationem illa manifestare decrevit.